

Det var ret uroligt ved frisøren,
sindet blev diffust og lukked' ned.
Er nu hjemme, indenfor bag døren,
samler tanken på mit skjulested.
Drengen skreg, ku' ikke sidde stille,
far var kærlig, anstrengt pædagog.
Lærlingen forsøgte sig med snilde;
tegnefilm på TV-gav lidt ro.

Den slags helt normale hverdagskampe
i det gode velfærdssamfundsliv
sørger for vi ikke står i stampe,
ofte må man være kreativ.
Et par pensionister, friske gutter,
hygger sig ved vores naboblok,
lægger havefliser for en mutter,
de får både mad og kaffe nok.

Længes ud mod solen i oktober,
er som venneparret klar til dåd.
Går blandt træers gyldne blade-rober,
atter frisk og nærmest forårskåd.
Vandet kruses mørkeblåt på fjorden,
mange hilser, både 'hej' og nik,
her på denne skønne plet på Jorden,
som jeg priser dybt i sang, musik.

Skaber strofer mens jeg glad spadserer
ved Sankt Hans, det gamle hospital,
som man flittigt går og restaurerer
helt fra kælder og til anden sal.
Mange borer, hamrer, saver, sveder,
gør det rart, beboeligt og pænt;
en mangfoldighed af lejligheder,
noget alment, andet ret mondænt.

Nu er digtet næsten færdigskrevet,
at forfatte er et herligt fag.
Dagens jævne arbejdsliv er levet.
Thi, idet han takker for i dag,
nærmer sig den drevne digter målet;
søge Enhed, skabe harmoni.
Gutterne har stolte afskedsskålet,
og frisørerne kan holde fri.

Verden, den er villet og kreeret.
Gutter og frisører har talent.
Pluds'lig føler man sig inspireret,
vågner op som sjælens instrument.
Barnet er en skat af krumme baner,
rører os med latter, gråd og piv,
skreg mig ind i kunstens guddomsplaner,
skønhedsvibrationer, kraft og liv.

Frank Colding 15. oktober 2024 til 11.
marts 2025